

Epizóda 5: Prázdný

„Boli sme na pláži.

Debil, fakt. Tým myslím seba. Taký debil. Ako to, že mi to doteraz nedošlo?

Bolo neskoro popoludní. Útesy boli nad nami a kráčali sme späť k hotelu. Už nebolo tak horúco, bolo príjemne a pokojne. Vo vzduchu bolo cítiť more. Na piesku sa stále hralo veľa rodín. Oteckovia budovali so svojimi ratolesťami hradby okolo pieskových hradov. Ach, tá vôňa soli a opaľovacieho krému, ten pohľad na čoraz ďalej napredujúci príliv.

No my sme boli pri jaskyniach, čiže ďaleko od toho.

Ostatní sa rehlili, a tak som sa zarehlil tiež, aby som nebol mimo. Nebolo dôležité, na čom sa rehoceme, no nie? Boli sme jednoducho šťastní a užívali sme si oblohu pokropenú bielymi fliačikmi a to, že už nie je tak horúco.

Myslel som na *ňu*, na tú babu. Ani neviem, ako sme to urobili, ale podarilo sa to. Teda, podarilo sa mi prihovoriť. Tým dievčatám. Miestnym dievčatám. Aj tak tu asi miestni nemali veľmi čo robiť okrem kecania na autobusovej zastávke s takými, ako sme my.

Boli len tri. Tie dievčatá. Všetky boli staršie ako my. Mysleli sme, že ich rozoštveme, aby sme mali výhodu, ale ony si už vybrali. Ony to vedeli tiež.

Prečo som si len...?

Prečo som si len *myslel*, že mám nejakú šancu?

Ach, doriti! Niekedy sa prebudím v noci a zvrástim pri tej spomienke tvár. Čím som starší, tým mi je tá spomienka nepríjemnejšia.

Volala sa Anna. To dievča. To meno som si zapamätal. Pamätám sa na jej meno. Nebola škaredá, len ma vôbec nepríťahovala. Asi nebola môj typ. No vtedy som ani nemal svoj typ. Anna bola jediná, ktorú ostatní neprišli oňuchávať, a tak sa stala mojou. Aj tak na tom nezáležalo, dôležité bolo, že sa so mnou rozprávala. *So mnou*. Myslím, že som jej odpovedal pomerne obstojne, ako normálna osoba, ako fungujúca ľudská bytosť. Nešlo o nič zaujímavé, bol to obyčajný rozhovor. Bol to ten druh nezáväzného rozhovoru, ktorý máte ako šestnásťročný na autobusovej zastávke pánubohu za chrbtom na južnom pobreží. Pamätám sa, že tam všade boli palmy a bolo jedno, ako vyzerá, lebo to bola dovolenka a mohla z toho byť dokonca aj letná láska. Zrazu mi začali dávať zmysel všetky tie skladby, čo mi púšťal otec.

Anna *bola* pekná. Možno to už vidím cez ružové okuliare, ale bola. Myslel som, že sa v mojom živote konečne obrátil list.

Ako vravím, bol som debil.

No čiže boli sme na tej pláži pri jaskyniach, rehlili sme sa a pamätám sa, že som si najskôr zahryzol do jazyka, aby zo mňa nevypadlo, aký som šťastný. Takmer som vyblabotal, že som nikdy nemal takých priateľov a že by sme sa tu mohli opäť raz stretnúť, keď budeme starší. Ako v tej piesni.

Som strašne rád, že som nič také nepovedal. Len si to predstavte. Z toho by som bol znechutený do konca života.

Pamätám sa na všetkých troch, no najviac sa mi zapísal do pamäti Jack. Dobré meno. Ktovie, čo robí teraz. V mojej pamäti zostane navždy pätnásťročný. Bol opálený, mal chlpaté nohy, blondévané kučery a okrúhlu tvár. Akoby vypadol z knihy *Bratia Hardyovci*.

Nezabudnem, ako odvrátil zrak od ostatných a kútikom oka pozrel na mňa.

„Ktorá sa ti páčila?“ opýtal sa.

Znelo to rozumne a úprimne a ťažko sa mu dalo niečo vyčítať z tváre. Opäť sa opýtal: „No ktorá sa ti páčila?“ Nevedel som ho vôbec prečítať.

Ostatní dvaja – Kyle a Greg – po sebe hádzali piesok.

„Anna,“ odvetil som.

Takéto to bolo. Takéto bolo rozprávať sa o babách s kamošmi. Konečne sa stalo, čo sa malo stať.

„Takže Anna, čo?“ opýtal sa Jack a na tvári sa mu objavil úsmev. Pamätám sa, ako som si pomyslel, čo také on má a ja nie? Okrem chlpatých nôh stále vyzeral ako malý chlapec. Páčia sa dievčatám chlpaté nohy?

Jack sa obrátil k ostatným a pomaly sme vykročili hore k chodníku, ktorý viedol na vrch útesu a k hotelu. Kyle a Greg pluli nad seba sliny, ktoré padali na zem ako vtáčí trus, pričom sa jeden druhého pokúšali strčiť pod tie flusance. V pozadí šumelo more a mňa zrazu zalial pocit neistoty. Zrazu som si uvedomil, ako som oblečený, ako sa mi džínsy lepia na polky, ako na tričku vidieť obrisy môjho brucha a ako naň tlačí spona opasku. Uvedomil som si, akú mám spotenú hlavu pod čiernou čiapkou. Prečo som, dopekla, mal čiernu čiapku, keď bolo horúco? A prečo som mal mikinu? Všetko mi to zrazu došlo.

Obzrel som sa a Greg práve niečo robil s nohavicami. Tiež mal džínsy – tie obťahnuté – a mal ich vyťahnuté až po pupok.

„Kto som?“ opýtal sa Greg.

Greg bol tichý chalan s vlasmi svetlými ako piesok. Bolo z neho cítiť vodu po holení alebo kolínsku. Mal obťahnuté tričko, aby mu bolo vidieť svaly. Greg bol jediný, komu sa podarilo bozkávať s Kirsten. Ruku si dával na jej rameno, akoby spolu boli celú večnosť. Greg sa tackal s vyťahnutými džínkami a Jack s Kylom sa na tom riadne rehlili.

Mal som pocit, že strácam zem pod nohami.

Pokúsil som sa zasmiať, no nevyšiel zo mňa nijaký zvuk. Iba vzdych, akoby som kašlal. V ústach som mal úplne, ale úplne sucho a zrazu som si uvedomoval každú drobnosť na svojom tele. Cítil som, ako mi koža visí z kostí. Modlil som sa, *modlil* som sa, aby Greg nenapodobňoval mňa.

Všetko mi to začínalo dochádzať. Pozrel som na nich a všetci mali buď obťahnuté džínsy, alebo široké plavky s nízkym pudlom. Tie moje boli zo supermarketu, lebo tam mali aj väčšiu veľkosť a boli lacnejšie. Veď na tom nezáleží, aké má človek džínsy, nie? Ale áno, záleží. Samozrejme, že záleží. A uvedomil som si, že mám na sebe tričko so Skexxixxom. Nie to, ktoré má aj logo ‚S‘, aké nosila väčšina fanúšikov, ale limitovanú edíciu, ktorá mala iba veľký biely nápis ‚PRÁZDNY‘.

‚Je *prázdný*,‘ povedal Jack a ukázal na Gregovu čaptavú chôdzu. Zrazu všetci vybuchli a smiali sa ešte viac. Eufóriu z rozhovoru s Annou, Kirsten a ostatnými dievčatami na autobusovej zastávke pri palmách náhle vystriedal skľučujúci pocit hrôzy.

‚Inak, povedal som to Anne,‘ vyhlásil Jack a pohľadom skákal raz na chlapcov a vzápätí zase na mňa ako jašterica. ‚Povedal som Anne, že sa páči Prázdnemu, a vieš, čo urobila?‘

Otázka smerovala na mňa. Pozeral na mňa a ostatní čakali so zatajeným dychom.

Zachvátil ma pocit hrôzy a zdesenia. Bolo to ako v škole – bolo to presne to, čo sa mi dialo v škole. Všetko, čo som za rok s podporou mamy a otca vybudoval – všetka tá viera v to, že mám nejakú hodnotu, že som niekto napriek svojej nadváhe, bola preč. Švihnutím prútika boli späť dni, keď ma mama a otec museli voziť do školy, aby som sa vyhol Darrenovi Hayfieldovi a jeho kumpánom, ktorí ma tak radi častovali nadávkami a hádzali po mne kamene. Tieto prázdniny, *tieto nemožné prázdniny* mali byť oslavou toho, ako ďaleko som sa dostal. A rozpadávalo sa to ako domček z karát.

‚*Utiekla!*‘ dokončil Jack a chytil sa za brucho.

Ostatní vybuchli do smiechu a ja som v očiach zacítil slzy. Musel som odísť, a tak som len začal kráčať najrýchlejšie, ako sa dalo. Neobzrel som sa, nič som nepovedal, v hrdle som mal hrču a slzy sa mi tlačili do očí, pripravené rozliať sa mi po tvári ako potok. Počul som ich krákať za mnou ako vrany, rehoť sa

ako hyeny. Ja som zatiaľ kráčal hore útesom, nadával som si, neznášal som sa. *Čo si si myslel, ty hlúpy tlstý idiot? Čo si si myslel, že sa stane? Celý čas sa na tebe smiali a volali ťa ‚Prázdny‘. Ako dlho takto žartovali za mojím chrbtom? Muselo to byť pre nich úžasne zábavné, že ťa tak volajú vzhľadom na tvoju váhu. Ideš na dovolenku ďaleko od všetkého osláviť, ako sa ti dari na strednej, a pozri. Pozri, čo sa stane. Toto je tvoj prekliaty osud a zaslúžiš si ho.*

Potom som začul, ako za mnou niekto zadýchane uteká.

‚Anth... Anth... kamoš...‘

Vedel som, kto to je, ale nedokázal som sa naňho pozrieť.

‚Anth, kamoš, prepáč. Prepáč...‘

‚V pohode,‘ povedal som, no sotva sa to zo mňa vydralo cez tú obrovskú hrču v hrdle.

Chcel som povedať: *Chod do riti. Vypadni. Práve ty. Ty si bol môj kamarát ešte skôr, ako sa pridali Jack a Greg. Spolu sme sem chodili fajčiť cigy a kecať o hlúpostiach a s tebou som mal pocit, že mám nejakého kamaráta. Ako som mohol byť taký hlupák?*

Videl som ho kútikom oka. Videl som, ako sa otočil na Jacka a Grega, mykol plecami a rukami akoby hovoril: *Čo mám robiť?*

Ako keby som bol len otrava – problém, ktorý nevie vyriešiť.

‚Mrzí ma to, Anth...‘ povedal. Potom sa otočil a odbehol späť k ostatným. Konečne mal odo mňa pokoj.

Plakal som celou cestou do hotela. Dostal som to zo seba von. Celý posledný rok bol v troskách a bola to len moja chyba.

Kyle bol môj kamarát. Aspoň na chvíľu. Na pár dní som mal priateľa. A teraz som musel mame a otcovi povedať, že som opäť sám. Nevyčítali mi to, oni neboli takí, no vždy som im videl ten smútok v očiach, že som zase niečo posral iba tým, že som bol sám sebou.

A vtedy som stretol ju.

To je ďalšia osoba, ktorej som dodrbal život iba tým, že som bol jeho súčasťou.

Počúvate Šesť Príbehov, ja som Scott King.

Počas týchto šiestich týždňov sa venujeme macleodovskému masakru, neslávne známemu vyvraždeniu rodiny Macleodovcov najstaršou dcérou, dvadsaťjedenročnou Arlou Macleodovou. Rozoberáme tieto udalosti zo šiestich rôznych uhlov pohľadu a pozeráme sa, čo sa stalo, cez šesť rôznych párov očí.

Potom je to už, samozrejme, na vás. Ako už teraz viete, nie som tu na to, aby som vynášal rozsudky alebo dospel k nejakým jasným záverom. Ja vám len ponúkam informácie, ktoré som odhalil.

Pre nových poslucháčov poviem, že nie som policajt, forenzný technik ani špecialista FBI na profilovanie zločincov. Toto nie je vyšetrovanie a neodkrývame nijaké nové dôkazy. Môj podcast je skôr ako knižný klub, diskusný krúžok na starom mieste činu. Späťne sa pozeráme na tragédiu.

Hlas, ktorý ste počuli na začiatku, patrí Anthonyemu Walshovi. Tým, čo počuli poslednú epizódu, to zrejme už došlo aj samým. Je ďalšou osobou, ktorá bola v Cornwallle v tom istom čase ako rodina Macleodovcov. Bola to dovolenka, o ktorej som presvedčený, že skrýva odpoveď na to, prečo Arla urobila to, čo urobila. Anthony sa ozval sám, aby nám povedal svoju časť príbehu. Nechám to na ňom, aby vám vysvetlil svoje dôvody.

Chcem však niečo spomenúť predtým, ako sa do toho pustíme. Tí, čo počúvate túto sériu, viete, že moje skúmanie prípadu Macleodovcov vzbudilo na internete veľké vášne. Z nejakého dôvodu sú medzi vami ľudia, ktorí mi hovoria, aby som ten príbeh nechal tak. V minulých častiach som vyzval na rozumnú diskusiu a stále čakám.

Poviem vám, že správy dostávam nadálej, no stále nemajú úroveň. Nebudem čítať nahlas, čo mi prišlo, a nebudem reagovať na vyhrážky. Iba zopakujem, že stále čakám na možnosť rozumného rozhovoru.

Zároveň sa chcem ospravedlniť, že musím dočasne zakázať komentáre pod príspevkami na Facebooku. Tí, čo sú členmi tejto komunity, vedia, prečo to robím. Nebudem tolerovať zastrašovanie,

urážky a diskusie, ktoré podnecujú k násiliu. Uvedomujem si, že prípady, ktoré rozoberáme v Šiestich príbehoch, budia silné emócie a mnohých zrejme aj vyvedú z miery. Rozoberanie skutočných zločinov je vo svojej podstate hrozná. Ale práve preto musíme byť schopní rozprávať sa ako rozumní ľudia.

Nikto vás nenúti počúvať to, ak sa vám to nepáči.

To je všetko, čo k tomu poviem.

Späť k Anthonyemu Walshovi.

Anthony je vo svojom rodnom meste, no požiadal ma, aby som neprezradil jeho názov. Dvadsaťšesťročný Anthony stále žije s rodičmi v tom istom dome a v tej istej štvrti pre nižšiu strednú triedu, v ktorej aj vyrastal. Pracuje prevažne z domu ako grafický dizajnérom na voľnej nohe a zarobí si dosť na to, aby mal na stravu a ubytovanie. Matka a otec ho vždy podporovali a Anthony mi cez Skype zdôrazňuje, aký je preňho vzťah s rodičmi dôležitý.

„Áno, mama a otec sú fajn. Aj vždy boli. Vždy sme spolu dobre vychádzali. Myslím, že som nikdy nechcel žiť ďaleko od nich. Možno preto, že ma stále tak podporovali. Vždy sa o mňa postarali.“

Anthony to mal v živote ťažké. Ako nezvyčajne hanblivé dieťa mal už od malička problémy zapadnúť medzi ostatných. Táto plachosť bola aj dôvod, prečo bol Anthony obeťou šikanovania už od základnej školy.

„Mohla za to aj moja váha. Nemôžem chodiť okolo horúcej kaše – doslova ani obrazne. Mám skoro stodesať kíl a meriam len stosedemdesiat centimetrov. To už nie je len nadváha. To je riadna obezita. Ale vždy som bol veľký. A viete čo? Mama a oca do mňa nikdy nehustili, aby som schudol. Nikdy mi nepodsúvali, že keby som bol chudší, tak by som mal kamarátov. Toľkým deťom hovoria rodičia takéto veci a podľa mňa je to hrozná. Toľko rodičov premieta svoje vlastné skúsenosti na svo-

je deti. Čím som starší, tým viac to chápem. Nemám deti a nikdy by som ich ani nechcel. V živote by som nechcel vidieť, že by vyrástol niekto iba trochu podobný mne.“

Šikanovaniu Anthonyho Walsha by sme sa mohli venovať ešte veľmi dlho. Mnoho predchádzajúcich sérií Šiestich príbehov sa venovalo páchatelom, ktorí boli šikanovaní, a páchatelom, ktorí šikanovali. Netvrdím, že to je príčinou zločinu, no určite to hrá svoju rolu.

Zrejme ste si v úvode všimli, že Anthony bol tak ako Arla fanúšik Skexxixxa. To s ním preberiem neskôr. Nepochybujem, že je mnoho mladých ľudí, ktorí sa cítia ako vyvrheli a nájdu sa v textoch Skexxixxových skladieb ako Arla a Anthony.

Anthony je tichý človek, ktorý sa vie vyjadrovať. Žiari z neho istá jemnosť, zraniteľnosť, ktorá vyvoláva úprimný pocit empatie. Anthony nevesia ľuďom na nos jazvy svojho života, akoby to boli medaily. Neupriamuje na ne pozornosť a nerobí zo seba martýra ani vyvrhela. Anthony opisuje svoj zápas rozvážne, no z výrazu sa dá jasne vyčítať trauma, ktorú si nesie so sebou. Kým spomína na udalosti, akou je tá na pláži, ja musím len žasnúť, koľko škody dokáže napáchať, že niekto žije svoj život ako nedobrovoľná obeť.

„Dostal som sa cez to. Nikdy som pre to nechcel čas na oddych, nechcel som do toho zaťahovať svojich rodičov. Všetko by to iba zhoršilo. Vie to každé šikanované dieťa. Musíme mať len sklopený zrak a vydržať to, aby sme dokončili školu a našli si lepšiu prácu ako tí, čo nás šikanovali.“

„Škola s tým nič neurobila?“

„Povedzme, že to nebola priorita. A nikdy to nebolo také zlé. Nikdy to nebolo tak, že by ma niekto zmlátil alebo čo. Aj na to som bol príliš úbohý. Bola to len konzistentná mierna nepríjemnosť, ktorá bola stále prítomná.“

„Čo sa s tým dalo urobiť? Niečo sa určite dalo, nie?“

„Možno. Niektorí učitelia... nerád to hovorím, ale niektorí sa pridali. Najmä tí mladší. Boli to najmä muži, ktorí chceli byť obľúbení, ktorí chceli byť súčasťou partie. Ale opäť hovorím, že to boli len také podprahové uštipačné poznámky. Bolo mi ich ľúto. Predstavte si, aké asi je byť dospelým mužom, ktorý sa chce zapáčiť tínedžerom tým, že si uťahuje z triedneho tlstoča.“

„Si s tým pozoruhodne vyrovnaný.“

„Chodil som dlho na terapiu. Vážne, to nie je žart. Mával som sedenia. Všetci by to mali skúsiť. Ľudia sa potrebujú vyrozprávať.“

Len viete, nemal by som za všetko viniť iba iných ľudí. Som jednoducho od prírody úzkostlivý človek. Vždy som bol taký. Myslím, že som v detstve prejavoval známky depresie. Bol som plachý, mal som problémy nájsť si kamarátov a tak. Ako malý som nikdy nespával dobre. Nevieam, ako to moji rodičia so mnou vydržali. Stále som sa budil, mal som zlé sny, nočné mory. Keď som bol malý, také čosi sa nepripisovalo chorobe. To je ďalšia vec. Pri depresii ľudia majú potrebu hľadať nejakú hlbšiu príčinu. Nestačí, že máte rozhádzanú chémiu v mozgu? Nevieam, asi to nie je veľmi dôležité.“

Je mi to ľúto. Čím viac sa rozprávam s Anthonyom, tým viac si uvedomujem, aký je to príjemný človek. No len čo sa trochu rozhovorí, rýchlo zmlkne a zakáže si pokračovať. Mám chuť ho posmeliť, povedať mu, že to je v poriadku, že to, čo hovorí, je dôležité a ja ho chcem vypočuť. Je mi smutno, že sa naučil nevytrčať a osvojil si to ako svoje životné motto.

„Vráťme sa teda k dovolenke v Cornwalle, na ktorú si šiel s rodičmi.“

„Áno. Mal som šesťnásť. Dokončil som prvý ročník na strednej a zvládol som to bez väčších problémov. Chodil som tam sám autobusom bez panických záchvatov, vypúšťal som lieky, všetko sa vyvíjalo správnym smerom.“

„Musel si sa cítiť úspešne.“

„Áno, rozhodne áno. Pamätám sa na prvý deň školy. Otec ma zaviezol na parkovisko a rozlúčil sa so mnou a ja som sa chcel len príviniť k nemu, poprosiť ho, aby ma odprevadil a držal za ruku. Všade som videl decká, ktoré vyzerali staršie ako ja. Povedal som si, že títo ľudia sú niekde úplne inde ako ja. Ale zvládol som to. Odkráčal som tam sám a vošiel som do budovy. Vedel som, kam mám ísť. Stál som tam a čakal som na prvú poznámku, na prvú urážku, na prvý kus odhryznutej gummy, ktorý mi niekto hodí do hlavy. No vtom niekto prišiel a začal sa so mnou rozprávať. So *mnou!* Predstavte si to. Prišlo za mnou dievča a povedalo: ‚Ahoj,‘ akoby to bola tá najnormálnejšia vec na svete. *Dievča!*

Je zrejmé, že Anthony si užíval strednú školu. Mal malý okruh priateľov a začínali sa objavovať výhonky sebadôvery. Anthony začínal vidieť výsledky kognitívnej behaviorálnej terapie, na ktorú chodil v dôsledku svojich úzkostí.

„Podarilo sa mi vyslobodiť z nekonečného cyklu negatívneho myslenia. Mal som na to stratégie. Jasné, že prišli aj neúspechy. Mal som aj zlé dni, no naozaj som cítil, že napredujem. Môj hlavný problém bol, že som sa izoloval, trávil som priveľa času na internete a strácal sa v internetových červích dierach... viete, ako to myslím?“

„*Internet bol pre teba útočiskom?*“

„Áno, bol. Ale vedel som, že mi to nerobí dobre. Dočítal som sa tam všelijaké zvláštne veci. Skutočne som sa usiloval vybudovať si ozajstné priateľstvá aj mimo internetu. To bol jeden z cieľov. A musím dodať, že som si ho dal sám! Je to také jednoduché zostať doma vo svojej bubline, v bezpečí, kde sa môžete ukryť. Na internete môžete zo zlosti ukončiť rozhovor, no v skutočnom svete nie. Rodičia mi pomohli uvedomiť si, že je cesta von, že v tomto svete je pre mňa miesto, že môžem po škole niekam patriť. Znie to hlúpo?“

MATT WESOLOWSKI
HYDRA

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2022
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 2 646
Zodpovedná redaktorka Agáta Laczková
Technická redaktorka Sandra Friedrichová

Z anglického originálu *Hydra*,
ktorý prvýkrát vydalo vydavateľstvo Orenda Books, 16 Carson Road,
West Dulwich, London SE21 8HU, v roku 2018,
preložila Tamara Chovanová.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje
nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA